

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosć da.

Njech ty spěwaš
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njech ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njeđzelske lopjeno

Budyšin

6. oktobra 1929

Bautzen

Gziſtkež a nakład Ssmolerjez knihowizišczerńje a knihowarńje, ſap. družstwo ſ wobm. ruč. w Budyšinje
Wutkubdža kóždu šobotu a placzi šchwórczlětnje 108 stotnych pjenjeřkow

19. njeđžela po štwjatej Trojizy.

Jana 4, 47—54.

Hdyž našch Anjes a Šbóžnik hišcže na semu šhodžesche a na wšchelafich městnach šlubjeneho kraja předomasche, wucže-
ſche, šhornych hojeſche, mornych šbudžesche, njeje wón ničo dru-
he pytał, dnyžli wěru. Wěru chyzſche wón widžecž pola jichtne-
ho, kotrehož k njemu pšchinjeſechu a ke kotremuž Jeſuſ, jeho
wěru widžo, praji: „Budž troſchtny, mój šyno, tebi šu tvoje
hrěchi wodate.“ Wěru chyzſche wón widžecž jako plód šwojeje
pomozy, kaž šo praji wo kralowſkim na šónzu našcheho tekſta:
„A wón wěrjesche je šwojim žylym domom.“ A runje taž
šo wón na wěrjazeho Thomasha, kiž wěricž njehaſche, šo je
naſch Šbóžnik ſ mornych ſtanył, ſ tutymu křutnymu šłowami
wobroczi: „Dokelž mje widžił šy, Thomasha, wěriš ty. Šbóžni
šy ći, kiž njewidža a wšchał wěrja.“ — Tež my wěru trjeba-
my, hdyž chzemy šbóžnu bližkoſcž a troſchtowazu pomoz Božu
našhonicž. Wěra je njewidomny ſwjatł mjes nami a Bohom
Anjeſom a wjele na tym leži, šo je tutón ſwjatł šyly a móžny,
móžny doſcž, šo njeby šo šamo pšchi wulkih napšhecžiwnoſcžach
a šadžewkach roſtorhnył. Ale hdyž šo pruhujemy, kaſka je na-
ſcha wěra, njeńdže nam kaž wucžomnikam, kiž Jeſuſa proſcha-
chu, hdyž wón jim tu wěru wopiřowasche, kotraž hory pšche-
ſtaja: „Anježe, poſhlń našchu wěru?“ A my wšchizy trjeba-
my poſhlńjenje wěry woſebje wo našchim cžažu, hdyž tolo wo-
toło luta njewěra naſ wobdawa, kotraž jenož to ja wěrne a
prawo poſnatwa, ſchtož móže cžłowjeł ſe šwojimaj wocžomaj wi-
džecž, je šwojimaj ručomaj pšchimacž a je šwojim roſumom
japšchijecž. My trjebamy poſhlńjenje wěry, hdyž džěń wote

dnja widžimy, kał šamo tajzy, kotřiž „ſiſchecžijewjo“ rěčaju, tał
lohko wo šwojej wěrye šhabtaju, pšchi najmjeſichim tyſchym
naſhonenju na Boha Anjeſa šo hórſcha a ſ lohka wołaju:
„Njemóže žadny Bóh wo njebjekach bycž, kiž telko njepraweho
dopuschezi.“ „Anježe, poſhlń našchu wěru, ſpožcž nam žiwu,
wjeřoku wěru, šo bychmy mohli tež drubich wo wěrye wobkru-
czič a na Jeſuſa ſałožicž“ proſhmy našcheho Anjeſa a Šbóž-
nika. Wón jenož móže pravu wěru wo naſ ſałožicž, njedoſpołnu
wěru wudoſpołnicž, šlabu wěru poſhlńicž.

Wo poſhlńjenju wěry rěczi tež našch tekſt. Wón šam
najpředy ſwjerſchnu wěru nam pšched woczi ſtaja, kotraž chze
jenož zejchi a džitny widžecž.

Tamny kralowſki je drje hižom předy wo Jeſuſu Na-
zarenſkim šlyſchał, wo kotrymž ludžo telko powědachu. Ale hač
dotal šo wón njeběſche dale wo Jeſuſa ſtarał, doniž šhorosč
a tyſchnoſcž wo jeho durje njeklapaſchtej. Džěcžo kralowſkeho
budže na šmjercž šhore. Šhorosč budže pšchezo ſtraſchniſcha.
Nan pšchi šhoroložu ředži a poſlucha na ſdychowanje šhoreho.
Wšcha ſtrowa barba je ſ woblicža hólza ſaſchka. Durje šo wo-
tewrja a šmjercž ſaſtupi. Šsmjertnje ředženje šo ſapocžnje.
Nanej šo šyly po ližomaj ronja. Šchto něł ſapocžecž? Šchto
móže pomhačž? Pomoz dyrbi hnydom pšchincž — hewał je
pšchepoſdže. Tuž budže nadobo šwětko wo nanowej wutrobi:
Šsnadž móže tamny Jeſuſ Nazarenſki pomhačž, kotryž je hi-
žom telko šhornych ſałožił. Hnydom wón k njemu šhwata ſ wě-
ſtej nadžiřu, šo budže šo Jeſuſ nad nim šmilicž. Š daloka
wón jeho wohlada a jeho wutroba wyſka: „Tvoje džěcžo njeje
šhubjene.“ Połny dowěrjenja šo wón na Šbóžnika wobroczi
ſ próſtwu: „Anježe, póž dele, moje džěcžo je na šmjercž šhore.“

Alle ichto Jesuſ jemu wotmoſtwi? „Hdyž wy zejchi a džiwy nje-
widzicze, wy njewericze.“ Echto chze Jesuſ i tutchi flowami
rjez? Wón chze najprjedy wěru kralowſkeho pruhowacz, hacž
wona lěpſcha njeje džiłi ta wczipneje czjody, kiž jeho kóždy
džeń wobdawſche. Jesuſ njeměni jenož tuteho muža, kiž jeho
projchěſche, ale tež zły lud, kiž woſoko njeho ſtejeſche.

Njemějeſche Jesuſ pſchicziwy doſcž, tak k ludej rěczecž a
na jeho ſlabu wěru ſkorzicž? Kóždy džeń drje jeho wjele ludži
je ſwojimi proſtawami wobdawſche, nimale kóždu hodžinu khor-
nych k njemu pſchinjeſchecu, ſo by jich ſahojil. Alle ichto ludži
k Jesuſkej wabjejeſche? Niž wěra do jeho ſłowa, niž luboſcž
k njemu, niž ſacžucze hrěcha a ſlaboſcže, niž žadanje po nje-
bjeſkim kraſeſtwe a jeho prawdoſczi — ně, zejchi a džiwy chz-
chu woni widzecz. Alle njeje to zyle ſwjerſchna wěra, kotraž ſo
jenož ja zejchami a džiwami praſcha? Pruhujmy ſo, hacž ſmy
dale pſchicili, hacž do tuteje ſwonkowneje wěry! Kaſ huſto
ſchicimy tola ludži prajicž: „Hdy bych ja Jesuſa ſameho wi-
dzecz mohł, hdy bych ſo hiſchcže dženža tajke džiwy ſtate, taj-
kež Jesuſ tehdy czinjěſche, bych ja wěril.“ Albo druſy praja:
„Hdy budžeſche Bóh Knjes moju modlitwu wuſtlyſchal a nje-
budžeſche mi moje najlubſche wſač, bych ja wěricž mohł. Kaſ
ſym ſo i zylej wutrobu k Bohu modlit, — ale nicžo njeje moja
modlitwa pomhała, Bóh njeje mje wuſtlyſchal — tohodla nje-
móžu do Boha wěricž, kotryž chze naſch njebjeſki Wótž bycz.“
Potom ſu ſažo druſy, kotřiž ſo jenož widomnych wězow dzerža
a na wſchém dwěluja, ſchtož je wſche džiłi wſchitkón roſum,
ſchtož ſrojumicž njemóža. „Schto je prawda?“ woni nam
i Pilatuſom pſchicowaju. — Tajke a podobne rěcže móžemy
kóždy džeń ſchicecz. Tajka wěra pač, kotraž ſo jenož na zejchi
a džiwy ſepjera, kotraž chze widomne dopoſaſy mēcz, je ſwjerſch-
na wěra, haj, njedyrbjala „wěra“ rěfacž, pſchetož: „Naſcha wěra
je twjerde ſałoženje toho, na cžož nadžiju ſtajamy, a je wěſte
domjedženje toho, ſchtož njewidžimy“ (Hebr. 11,1). Alle wje-
helmy ſo na kóždym, kiž w ſebi ſapoczatk žiweje wěry ſacžowa,
hdyž ſo na khoroložu abo w cžach niſy a thſchmoſcže nutrnje
a khtnje ſa Bohom Knjesom praſcha. Tola dyrbinny kóždeho
proſchcž, w kotrymž ſo jenož ſchricžka wěry dym: „Njewoſtań
ſtejo na najnižichim ſchodženku wěry, kotraž ſo najprjedy je-
nož w ſwonkownej niſy ſa Bohom praſcha, ale daj ſo dale
wjeſcž k džeſczowej wěrje, kotraž ſo ſłowu Knjesowemu dowěri
a ſo jeho ſlubjenjow dzerži.

Kan w naſchim teſcže ſo pomogy nadžija, hdyž Jesuſ
ſam do jeho domu pſchindže a ruku na czeſkothoreho ſyna po-
ložil. Jesuſowe ſłowa: „Hdyž wy zejchi a džiwy njewidzicze,
wy njewericze“, njeſču jeho wottraſchite, ale žiwa wěra je w nim
woſtała, ſo budže Ebóžnik jeho wuſtlyſhecž. „A Jesuſ k njemu
jenož praji: „Dži, twój ſyn je žiwy.“ Kaſ džiwnje drje tute
ſłowa na hlubokoſrudneho nana ſpuckowachu! Wone pač bē-
chu tež ja njeho nowe pruhowanje wěry a wón jo tež wobſteji.
Wón je tak pſches wěru do Jesuſoweje pomogy pſchewſaty, ſo
ſo na mēcže do ſwojeho domu wróczi, tež ſczenik Jan rajnje
wuſbēhnje: „Tón cžlowjek wěrjeſche ſłowu, kiž Jesuſ k njemu
rjekny a džeſche.“

Tutón kralowſki je ſa naž dobry pſchiklad w roſwicžu na-
ſcheje wěry. Tež my ſmy na Knjesowe ſłowo a jeho ſlubje-
nja poſajani, i kotrymž dyrbi ſo naſcha wěra troſchtowacz,
kotrychž ſo wona dyrbi dzerzecz; derje tomu, wo kotrymž plačzi:
Wón wěri Knjesowemu ſłowu, hacžrunjež jeho pomoz hnydom
njewidži. Wón wěri do troſchtowazeho ſłowa njebjeſkeho Wót-
ža: „Ja derje wěm, tajke myſle ſebi wo waſ, myſlu: myſle
mēra a niž njeſboža; my wěmy, ſo tym, kotřiž Boha lubuja,
wſchitke wězy k lěpſchemu ſluža.“ A tajkej džeſczowej wěrje pač
je jenož Bože džečžo pſchihódne, kiž wē: „Bóh Knjes je mój

njebjeſki Wótž, kiž mje lubuje, kiž mje ſnaje.“ Wěricž nje-
rěka nětk jenož: „ja wěrnó mēcz“, ale je džeſczowe dowěrjenje
k wſchomóžnemu Bohu, tak, kaž ſo džečzatko ſwojemu nanej
dowěri. — So bychmy tež my tajku džeſczowu wěru mēli!
So by wona nam troſcht w niſy, hwěſda w cžemnoſczi, prut a
kij na wótrym, ſtraſchnym pucžu byla, wumožerſka ruſa, ko-
traž naž pſched podnurenjom wobarnuje! „Wón wěrjeſche
Jesuſowemu ſłowu a džeſche“ praji naſch teſt. Wón džeſche
bjeſ pſchecziwjenja, hacžrunjež Jesuſ jeho njeſchewodži, tak
bēſche ſo wón nadžijač. Tež my dyrbinny druhdy ſwoje pucže
hicž w poſtluichnoſczi a wěrje, njewidžo nihdže žaneje pomogy,
haj njeſacžuwajo Knjesowu ſbóžnu bliſkoſcž. Kaſ huſto ſo ſta-
nje, ſo dyrbi ſchecziſjan pſches ſuche cžach pſchēcž, w kotrychž
Bóh Knjes jeho do ſwojeje ſchule woſnje. Cžach pſchindžeja,
hdžež, kaž pola nana w naſchim teſcže, ſrudoba, khorocž a ſta-
roſcž wo durje klapaju. Jesuſ wot naž žada, ſo bychmy ſo jačo
jeho wuczomnizy wopoſajali, kaž wón ſwój ſchicž ſwólniwje na
ſo bjerje a we wěrje a nadžiji ſo modlo: „Twola wola ſo
ſtań.“ Kaſka pobožna wěrnocž leži tola w tamnym ſtarym
kerſkim pſchicowje: „Sa wſchón ſchicž budž Bohu czeſcž a
khwatba.“ Bóh naž woczehnje we wěrje, naž pruhuje, hacž
je naſcha wěra kruta a wēſta doſcž, hdyž wón nam praji: „Dži,
wſni ſwój ſchicž na ſo!“ Jenož wutracž dyrbinny w czeſpjen-
ſkej ſchuli, do kotrejež Bóh Knjes naž ſczele. Schtož ju pſchē-
traje ſe ſczerpliwocžju a ſmužitocžju wěry, tón potom tež k po-
ſlednjemu ſchodženku wěry pſchindže: To je mužſka wěra, kotraž
ſo na naſhonjenje ſepjera. — Kralowſki domoj pſchindže. Jeho
wotrocžny jemu pſchicowědaju: „Twój hólž je žiwy.“ A džiwn-
nje, wón bu w tej ſamžnej hodžinje wuſtrowjenty, w kotrež nan
i Jesuſom rěcžeſche a tón k njemu praji: „Twój hólž je žiwy.“
A tutón kralowſki wěri je ſwojim zlym domom. Niž jenož
wón bēſche ſwojeho Ebóžnika namakač, ale tež wſchitzy cži jeho.
— Kaſ ſbóžny je tón cžlowjek, kotryž móže i kralowſkim prajicž:
„Ja wěm, do toho wěrju, ja wěm, ſchto wobſteji.“ „So ja wěm,
niž jenož tohodla, doſelž je ſym we wěrje roſtwucženy, druſy
mje k Jesuſkej wjedzecu a mi pucž k ſbožu poſajachu, ale doſelž
ja ſym to w ſwojej duſchi naſhonil. Wón je žiwy! Wón wjedže
nje po prawym pucžu ſwojeho njena dla.“ W tutej mužſkej
wěrje je wjele ſchecziſjanow tutemu ſwētej poſajowalo, ſo je
Bóh w njebjeſach, ſo wón naž wodži. So bychmy tež my tajke
ſahorjene ſwēdcženje ja ſwojeho Knjeſa wotpoſožili! Kralow-
ſki ſwoju ſwójbu, ſwojich wotrocžkow k Jesuſkej wjedže. Wón
ja toho ſwēdczi, kotrehož wón mēni: Swj. jap. Pawol praji:
„Ja wěrju, tohodla ja rěcžu.“ Wón wo tym rěcžeſche, cžohož
bēſche jemu wutroba poſna. Pſchi wſchitkej naž wobdawzej
njewěrje ſwēczi wjekeſocž i woczow toho, kiž kručže we wěrje
ſteji, wjekeſocž njekežbujjo na hrožazy ſtrach. Wobebje w na-
ſchim cžach trjedamy ſwērnich, ſmužitich ſchecziſjanow a wu-
ſtawarjow naſcheho Ebóžnika. Daj Bóh, ſo bychmy juntu na
ſwoje žiwjenje wróczo hladajo ſe Swj. japoſchtoſkom wuſnacž
mohli: „Ja ſym ſo dobre bēdženje bēdžil, ja ſym ſwój bēh
doſonjač, ja ſym wěru dzeržal!“

Bóh Knjes chzyl nam w ſwojej hnadže pomhač, ſo bychmy
i zylej wutrobu prajicž mohli: „Ja wěm, do toho wěrju“ a
proſchmy jeho, ſo by naž k tutej wěrje wjedł:

„O Knježe, poſylń wěru
A ſdzerž naž w nadžiji,
So i luboſcžu a ſwěru
Cži bychmy ſlužili.
A hdyž twój džeń nam ſwita,
Niž ſwētej ſlubil ſy,
Njech twoja hnada wita
Kaž k twojej prawizy!“

Samjeń.

W blóncžnej frajinje.

Powěštko wot Šhrisťiny Rohoweje.

(Pofracžowanje.)

Njemóžu to tebi, šynko, tať wospjetowacž, ale jabycž nje-
móžu tuto předomanje! Ani tež to dženšnišče! Nješčerpli-
wje šyn na tutu njedželu, čačaka. Chyžch wědžecž, kať nam
to budže pofašacž tutón pucž. A wón pofaša nam, kať je Bóh
tať jara šwjaty a tať jara dobry, a kať šyn my wščitžy wulžy
hrěichnižy, a jo dyrbimy wěcznje šhubjeni byčž, hdyž šo k Bohu
njewróczimy a hdyž k Jesušeji njeponđžemy.

A nicžo šo nješyn; tať čžicho bě to w Božim domje.
Nichtón nješpašče. Ja čži njemóžu domuprajicž, hólče, ale
wono bě, jako by wón šam to tam njebyť na flěžy. Tať čžiče
hinašče šłowa dachu šo šlyšecž.

Jako běchmy š zyrkwyje wuichli, stejachu ludžo pšchi rowach.
Tať běchmy šatorhjeni, jako by šudny džen hižo pšchichoť, ko-
tržž bě wón našpomniť. Wón našpomni tež, jo bě pucž k Bohu
a Šhrisťušeji namakať čžitajo něšajšu knihu. To nješšym doščž
dorošumita, ščtož je w njej napřžane bylo, hačž jeno, jo dyrbi
ju čžłowjeť rjadku po rjadžy čžitacž.

„Ach, tu mam ja jowle!“ Pawliť pofčoži a wucžezje špodny
koščle šwój najwjetšchi pofkad.

„Ty tu knihu mašch?“ šawola knjeni špodžiwana. Wutryje
a štaji šebi nawocžži a čžitašče, jako jej Pawliť přenju štronu
pofaša:

„Čžitaj fedžblimje rjadku po rjadžy!“ — „Šdže mašch tu
knihu, šem, hólče? Je šnadž čži ju wón dať?“

„Ach ně! Ja šyn ju jemu dať!“

Pawliť dyrbješče šnowa rošprawjecž, kať bě šwój pofkad
namakať. Šnjeni pofšluchajče žyle špodžiwana.

Wón tež powjedajče, kať bě hromadže š knješom šararjom
knihu čžitať, kať běšchtaj wobaj pšchijať Šnješa Jesuša tať
kať Marta tam, a Šswjateho Duchu tať kať šapka roššy šłóncžko.

„Ach, džecžo! Ty rěčžišch kať něšajši Šswjaty abo kať Ššyn
Boži, jako šo š tymi mudrymi naprašchowašče!“ džiwajče šo
knjeni. „Njebž ty čžyť mi tu knihu jow wofšajicž?“

Hólž šebi trochju pšchemyšłowašče. „Bych wšchať čžyť,
čžetka; ale ja nješšym šam hiščeže hačž na kónž. Wuš Šeffina
je wot doma žyłu bibliju šobu pšchinješł; š njeje mam nětkle
čžitacž. Ale ja šebi tež čžitam, hdyž do šłóncžnej frajiny pšchi-
du; a hdyž š Šeffinez čžetu šela šchžipam, čžitam tež jej. Tam
šobu njemohť wulku knihu ani wšacž. A nješmaju šo tež w njej
tať kať w tutej.“

Bješ rady šhladowajče hólž šhwilku pšched šo.

„Ale nětk wěm, ščto!“ šawyška nadobo. „Šnješ šarať pra-
ješče, jako mi tutu knižku šašo da, jo šebi druhu štaša. Tuž
dyrbi jich tola hiščeže wjažy byčž na šwěcže!“

„To je wón prajit?“ wješelesče šo knjeni. „Tať wěšch,
Pawliťo! Šwój džěd drje njebudže šty, hdyž džęža něščto po-
šdžičho domoj pšchińdžęsch; je džę njedžela; wón štara šo tež
bješ tebe. Mam tu něšotre wěžy, kotrež bych rad knješej ša-
rarjej póšłata. By ty je jemu donješł a šo jecho wopraščať,
hačž njebž tež mi tajku knihu kupit? Wšchať ju rad šapšacžu,
njech pšacžži, ščtož čže. — Chžęsch nješčž?“

„Jara rad!“ radowajče šo hólž. „Tať šnajmješšcha tež
knješja šararja šašo wofšladam!“

Hólž šo džiwajče, jako knjeni šajnšowa do koščha šladže-
šče dwaj džiwjej hólšaj, jeja a tež hribž, kotrež bě šobupšchi-
nješł, hódny fruch wowčžeho šwarožka a čžerštwu butru.

(Pofracžowanje ščžehuje.)

Mošacžanški Boži dom 250 lět.

(Pofracžowanje.)

Š tym njedowulšneča šwjedžęška Bože šlužba. Wofšadny
šarať měješče hiščeže wofšebity a radošny nadawť: šo po-
džakowacž.

Bohu tomu Šnješej mamy woprowacž kať š wutrobu a še
ertom tať š ruku a š žyšym žiwjenjom džak, wulki džak ša wščit-
ko, ščtož je nam a naščej wofšedže a naščemu Božemu domej
dobreho čžiniť w běhu tych lět a nětkle w pofšlednich dnjach a
na šwjedžęškim dnju a ša tutón šwjedžęški džęň a žyly šwjed-
džen.

A šo nutryje džakowacž mamy šim jich wjele. To domu-
prajicž njebě tam móžno, tež tu niz. Š tutech wjele mjenujemy
něšotrych. Štaj to pšchede wščem šwjedžęškaj předarjej, ko-
tražž štaj nam š němškim a šerškim šłowom šlužitoj: š. šuper-
intendenta Šranja a wšchšchi šarať Šarjěň, a š nimaj Šufe-
čžanški šhor pošatništw š šwojim širigentom, š. wucžerjom
Šerškom, kotryž nam trojaku šlužbu wopofaša: dužy po pucžu,
w Božim domje, pšchi pomniť; a k tomu šhor młodych hólžow
š šwojim širigentom knj. wšchšchim wucžerjom a šantorom
Šchlenšarjom. A džak tohorunja žyle wulkej šwjedžęškej wo-
šadže, kotraž š nami šwjecžęšče tutu šwjatocžnoščž.

A džakowacž měješče šo šarať wofšadže a wofšadnym ša
wšče mať a wulke darž; kotrež bychu ššładowane do šwjedžęš-
ščeje šberki, ša wšcho dobrowólne džęlo, ša wšchu pšchu a ša
wšcho pšchjenje, kotrež bě tať rjane a bohate. Š jubilejneje
šberki bě šo wjetšcha šuma na to šačožika, jo bychu šo murje
wofšarňiščęža po namjecže wěžywuštojneho wobnowiše, kotrež
pod šalpetrom čžerpjachu; wofšarňiščęžo pofšicžža nětk šašo rja-
ny, pěšny napohlad. A na šwjedžęškim dnju čžim bóle! Bě
tola Šnješowy wofšar wodžęth š nowym wodžęčjom, runje tať
flětku, a to š běšym, kotrež šu Drježdžanške diašonišžy rjenje a
wuštojnje nam wušchiwate a šhotowite a tohorunja šobu tež
žony a hólžy žónišeho šowarštw a šowarštw młodych hólžow.
Štej tola tutej šowarštwje — a š nimaj šowarštw młodych
hólžow — tuto wodžęče daritoj. Tež pšchi 100 lětšym jubileju
bu běše wodžęče darjene, wo kotrymž pať hižo našchi štari ničžo
wjažy njewědža. Wšchškim šłuchšja šwjedžęški džak; tón naj-
lěpšchi maja hižo: to wješele, tu radoščž, kotryž šacžuwachu,
darujo, pšchihotujo, pšcho, kotryž šacžuwaja džęžka, widžo, šo
šo wšcho tať rjenje š Božęje pomožu došonja.

1676 a 1797 došta Boži dom wofšarňe šudobja darjene —
a tež hewať hiščeže. — Tež na tutej jubileju bu š rjanym
felichom, kotryž je po šadanjach naščeho čžaša šhotowjeny, wob-
darjeny; jón dariščtaj dwejo, kotrymajž niz jenož Mošacžicžan-
ška wofšada domjaza wofšada, ale tež Mošacžicžanški šarški dom
štaršchški dom, šratraj Domáščez, š. wšchšchi šarať Woziz
Domáščka a š. pšchekupž Šerhard Domáščka. Wofšada šo ra-
duje a džakuje šo š šwojim Božim domom. A pšchi nowym
šheluchu debjachu Šnješowy wofšar mješ rjanej šwětkojtej pš-
chu, kotraž bě, w jenej barbje šhotowana, debjěňka šama, šu-
dobja šwjateho wofšanja, šo jafnje šlyščęžo; šrabinka še
Šrešler bě je š nowa pšchprawicž daka, a bě wofšadže wofšar-
niščęžo wudebika š šokšowym wodžęčjem a nimo toho tež še
rjanym wěžami. Šej šłuchšja wulki džak wofšady!

(Šłóncženje pšchichodnje.)

Šyrfej a štat.

Šruške šprovinzialne šynody šu šo ššromadžite, šo bychu
wo naležnoščach šwojich wofšadow a šwojeho wofšęža wu-
radžowate. Džen 21. šeptembra šapocža Šraniborgška šprovin-
zialna šynoda še šwojim džęštom a wuštwoli šebi ša šwojeho

přehledy dotalného, nijemuzh dra. j Gersdorff. Provinzialna synoda Sakskeje provincy sejdže šo tohorunja 21. septembra a wustwoli šebi ja wjednika dra. R. Egera.

Šowjetruska je šo, kaž šmy tež tu hižo pižali, njedželu wotstronila j wufajom, 27. augusta wudatym. Nětk šu dalsche wufajy wo wuwjedženju wudate. Šowjetruska nima potajkim žanu njedželu wjazy! — Wboha njedžela! Wona dyrbi šebi wjele lubicz dacž. Ale niz jenož w Šowjetruskej! Njeje to šforo hiščeže hórje druhdy, hdyž tu njedžela je a dyrbi šebi wšcho možne lubicz dacž, hacž hdyž tu njeby byta? Njedželu běchu něhdy tež w franzowskej revoluziji wotstronili. Ale maja ju tam hižo dawno, dawno šašo. Njedžela je wostala. Čži, kotřiz šu šo přehledywo njej šarowili, šu dawno proch a moch. A njedžela wostanje. Njeje jenož j Božim wošebitym šakonjom tu, je j druhim šakonjom čłowjekej tež do čžela a krowě šapižana. Wědomošć dže wobkručža, šo je čłowjek po zplym bježu tajši, šo dyrbi po šchěsčdnjomym wšchědnym džešu šašo džen pofoja mčez.

Wšchelate j blisťa a dalofa.

Šlowna šerbifka předarška konferenca sejdže šo šchtwórtk 10. oktobra dopoldnja 3/4 10 hodž. w Šerbifim Domje w Budyščinje a wozatuje wšch šwoje šobustawy.

We Wólportu šwjeczi poboczne Gustav-Abolfske towarštwó dženška, 19. njedželu po Šwj. Trojizy, šwój tulětny šwjedžen. Popoldnju w 2 hodž. šapoczne šo šwjedženška Boža šlužba, na kotrejž šarať j Šunde předuje. W 4 hodž. přichšamtnje šo šlowna šhromadžšna.

Še Šahorja. Njedželu 22. septembra bu w lubošnej wješzy Šahorju pomnik š dopomnjecžu na wulkeho šyna tuteje wješki kaž zpleho Ššerbowštwó, na našcheho nješapomniteho hudžbnego mišchtra Šorlu Augusta Šozora pošwjecženy. Bě w přichrodže na tutym dnju šhětro šyna, čžim čžoplišča, čžim horzišča wopolasa šo paš na tutym dnju šerbifka wutroba, lubošč Ššerbow š šwojemu ludu a šwojim wótzam. We wulkih čžrjódach přichšwatachu hošče šo wšchěch štron, šo bychu tutón wulzy wážny džen šobu šwjecžili. Jako bě knjes měšchčžanosta Přčžka je Ššahorja šhromadžšnu a wšchěch přichšitomnych wutrobnje powital a knjes Petr Šowarť j Drježdžan špěw šararja Urbana „našchemu Šozorej“ přichednjekš, džeržejšche knjes hudžbný direktor Šjarnat Šrawž j Drježdžan šwjedženšku rěč. Šjarnat Šrawž je tež nan myšle, Šozorej pomnik džakownošče štajicž, kiž nětko šwjakš špěwarškich towarštwow wuwjedže, kaž tež na pomniku napišane šteji: „R. A. Šozor, šerbifki hudžbnik. Džakowne šerbifke špěwarštwó šwojemu nješmjertnemu mišchtrej.“ — W šwojej šwjedženškej rěčzi da rěčnik wotmošwjenje na praščenje: „Šchtó bě Šozor a šchto wón bě?“ Rodženy 3. dezembra 1822 w Šahorju, jako šhn čžěple, wopyta šchulu w Budestezach a potom šeminar w Budyščinje. Přenje wučerške měštno namafa w Štróži a bě potom 36 lět j wučerjom a kantorom we Šetlizach. Šelko je w tutych lětach we wulkej pilnošči džekal! 67 jenotliwých špěwow je nam dať, ani jenicžki njeje nješmanny. Wošebje dopomnity šo tež na jeho wulki šerbifki requiem. Šobužel bu Šozor dla šhorošče nušowany, na wotpoczink hič. Wón bě na kónzu šwojeho žiwjenja šforo zple šlepy a wunře 19. meje 1904. — Pod nawjedowanjom knjesa wšchšcheho wučerja Šrajšchlafa j Šornjeje Šórki špěwajšche šerbifke špěwarške towarštwó j Šornjeje Šórki špěw: „Šanka, budže wješšola“. Wšchelatore postrowy šo wuprajichu, wšchitzj špominachu, šo džakujó, na wulkeho hudžbnika, a přchezo šašo bě šhšchecž přchecze a napominanje: šerbifki ludo, nješapomni wulkih wótzow a

šdžerž, šchtož majch a budž dostojny wulkih šwojeho luda! Njanj šwjedžen džaka je nimó. Nadžijamy šo, šo by tež pľody přichnjekš, šo by tch, kiž w Šahorju šobušwjecžachu, šnowa šahorik ša našchu rjanu šerbifku rěč, ša našche Ššerbowštwó, kiž nětko přchezo bóle a bóle w mlodžinje nřeje! B.

Š Nošacžiz. Ša našchu wošadu bě 18. njedžela po Šwj. Trojizy ščezža w rnyfu wošebitych njedželow. 16. njedželu po Šwj. Trojizy šwjecžachny šchtwórcž tyžazlětny jubilej našcheho Božeho domu, 17. njedželu po Šwj. Trojizy došwjecžachny tutón, šwjecžo žnjowý džakny šwjedžen. A 18. njedželu po Šwj. Trojizy mějachny šo se šwojim kantorom, š wšchšchim wučerjom Šchlenkarjom rošžohnowacz. Š. kantor a wšchšchi wučer Šchlenkar škutkowajšche w našchej wošadže nimale 38 lět. Našymu 1891 přchindže š nam ša jenicžkeho wučerja a ša kantora a je tutu wobčezžnu dwojošlužbu šašawal nětk přches 38 došchich lět, šdžela w tak čžěžkich a tyšchnych čžadžach. Š dobom je jeho knjeni mandželška ša zply čžadž šwojeho přchebnywanja šchulške holzy šchicž wučžika. Šnjes kantor Šchlenkar je 22. novembra 1864 w Šsemichowje w Šodžijškej wošadže rodženy; jeho šlužbne lěta šo tak w tutych měšchazach dopjelnejá a jeho šlužba šo škónczi, kaž ša šchulu tak ša žrkej. Šchulška wošada rošžohnowta šo, a j njej šchulške džeczi, je šwojim wučerjom a šwojej wučeršku šrjedu 25. septembra. Žyrkwina wošada prašijemu a jeho domu na Michala „w Božim mjenje“, a to w Božim domje, w kotrymž je knjes kantor telko lět šwěru šwoju šlužbu šašawal. Tam je na přchčželach, najpředy na šarych, kotřez bywachu bóle a bóle dodžeržane, a wot 1915 nětk. na nowych rjaných, přchewodžak ščrlušche wošady přchi wješšolnych a šrudnych podešdženjach, na šwjedženjach kaž na njedželach; tam je tež tak někotry křocz džeržak Božu šlužbu j čžitanjom, wošebje we wójnje, jako mějachu Nošacžizy Škotezy šobu šašaracz. Šo předowanju šhromadži šo žyrkwine přjódššejštwó je šwojim kantorom na woltašnišchčžu, a wošadny šarať wěnowajšche wotšhadžazemu šlowa džaka ša došhe šwěrne džekó a na špomni j křotka to a tamne j tutych lět a j tuteho džeká. Njch to tež džek dželenja, je to tola tež džek džakowanja. Šon Šnjes je pomhať a pomha hiščeže. Šohodla našcha wěšta nadžija, šo tež dale pomha na šwjatoku. Ša widomne šnamjo džaka a ša dopomnjeknu přchepoda šo jemu rjana kožana pižanška mapa j wěnowaščkom, jemu a jeho tohorunja přchitomnej knjeni mandželškej a žylenu domej přchejo Bože žohnowanje. Šnjes kantor šo, widžomnje hnyth, ša šlowa a dar džakowajšche a přchejšche tež wošadže Bože žohnowanje ša dalsche lěta. Wošada wušpěwa šwojemu kantorej, kotřž je ju telko lět na přchčželach přchewodžak, ščrlušch džakowanja a rošžohnowanja. Na přchčželach běchu wotšhadžazemu ša tutón pošledni džek šašojniškeje šlužby rjenje j šwětkami a se šelentym wupšchili. — Š knjesom kantorom a wšchšchim wučerjom Šchlenkarjom wopušchčzi šašo šerbifki wučer a kantor šlužbu šerbifko-němškeje wošady. Wón je, wopytowawšchi krajnoštatški šeminar 1880—1886, byť j pomoznym wučerjom w Šchwacžizach wot 1886 hacž 1887, je šchulškim šikarom w Šoblizach (Šoblenz) 1887—1889, a tam 1889 hacž 1891 tež je štatnym wučerjom. Š 1. nobembrom 1891 přchindže do Nošacžicžanškeje wošady a bu tu j wučerjom našcheje dwojorjadnej šchule a j kantorom. — Našcha wošada šo nadžija, šo ša našlednika tež šašo šerbifkeje rěče možneho wučerja a kantora doštanje, kotřž by žyrkwinej wošadže kaž na němškich tak na šerbifkich Božich šlužbach šlužicž mošt.

Šištowanje: Š. w Š. wutrobný džak! redaktor. Š. w Š. ša 20. po Šr.

Šamotwity redaktor šarať Šyrgacz w Nošacžizach.